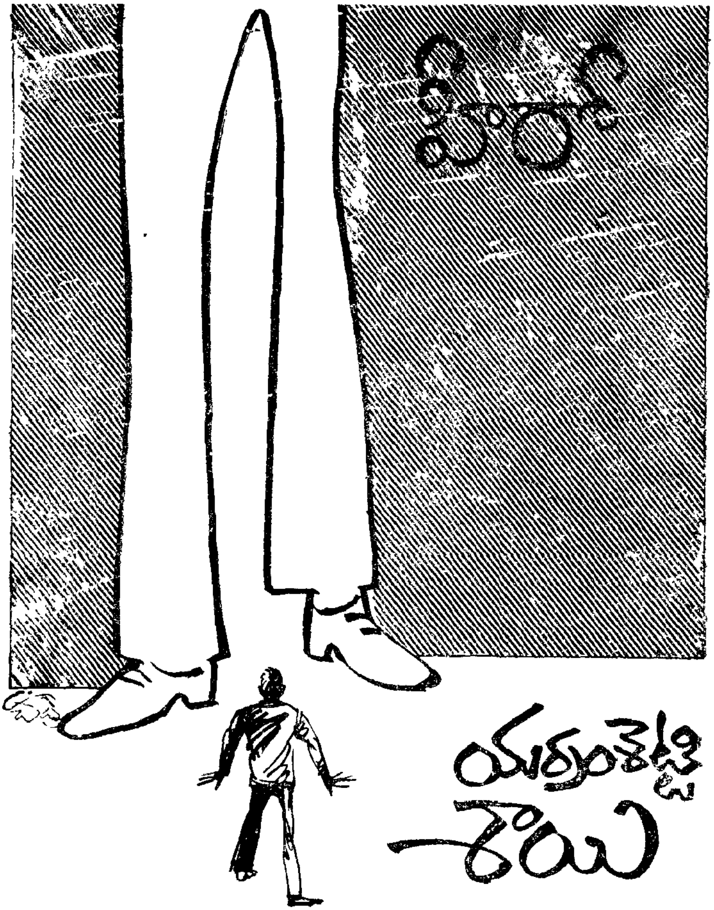

“రమణమూర్తి తమ ఆఫీసు డివిజనల్ ఇన్‌చార్జ్‌గా వస్తున్నాడు. ఇదే ఆ రోజు ఉదయంనుంచీ శ్రీధరాన్ని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తున్న విషయం. ఉదయం ఆఫీసుకి వస్తూనే ఈ వార్త చెపిన వేళాడు రాంబాబు.

“గురూ! మనకు ఇన్‌చార్జ్‌గా రమణమూర్తి అనే ఆఫీసరొస్తున్నారట. ఇవాళ ఆర్డర్స్ వచ్చాయ్...”

అంతే! ఆ క్షణంనుంచీ తనకు మనశ్శాంతి కరువైపోయింది. తనను ఇదే ఆఫీసులో గుమాస్తాగా చూసి రమణమూర్తి ఏమనుకొంటాడు? ఎలా ప్రవర్తిస్తాడు? ప్రతీకారం తీర్చుకోకుండా ఉంటాడా! 'భలే దొరికావురా శ్రీధరం! ఇప్పుడు కాచుకో నా దెబ్బ' అని అంటాడు. తనను ఓ తవధ చేసేస్తాడు. తనేమయినా అభిమానపడి

ఎదురు తిరిగితే ఉద్యోగంలోనుంచి పీకేస్తాడు! అప్పుడు తనేం చేయగలడు? ఎవరితో చెప్పుకోగలడు? మరో ఉద్యోగం ఎవరిస్తారు తనకి ? ఉద్యోగాలు సంపాదించుకోవడం అంత తేలికయిన విషయం కాదే. తన భార్యా పిల్లలు — వీళ్ళందరిని పోషించటం ఎలా ? తన జీవితమే గందరగోళం అయిపోతుందే —

"ఏం గురూ ! ఓ వ ర్ టై మ్ చేస్తున్నా వేమిటి ? అయిదు దాటినా సీట్లోనే కూర్చున్నావ్ ?" అడిగాడు రాంబాబు నవ్వుతూ. ఆలోచనల్లోంచి తేరుకొని టేబిల్‌మీది ఫైల్సన్నీ త్వరత్వరగా సర్ది అతన్తోపాటు బయటకు నడిచాడు శ్రీధరం.

"మనకొచ్చే ఆఫీసరు చాలా దేవాంతకుడట గురూ ! మన హెడ్ క్లర్క్ ఇక్కడికి ట్రాన్స్‌ఫర్‌తో వచ్చే ముందు కొంతకాలం ఆయన దగ్గరా పని చేశాట్ట అవులిస్తే పేగుల్లెక్కబెట్టే రకమట మన హెడ్డాఫీసులో సరిగ్గా పనిచేయడంలేదని ఇద్దరు గుమాస్తాలను, ఒక ప్యూనును డిస్మిస్ చేసిపారేశాట్ట ఆ తరువాత వాళ్ళు యూనియన్‌ద్వారా ఎంత ప్రయత్నించినా లాభంలేక పోయిందట..." రోడ్డుమీద నడుస్తూ చెప్పుకుపోతున్నాడు రాంబాబు

అతని మాటలు మరింత కృంగదీసినాయ్ శ్రీధరాన్ని.

ఈలెఖ్ఖలో తన ఉద్యోగం నిలబడడం కల్ల. అంతటి చండశాసనుడు ఇక తనలాంటివాడిని వదుల్తాడా ? తప్పకుండా రెండోరోజునే, ఏదో ఒక వంకతో డిస్మిస్ చేసేస్తాడు. తన బ్రతుకు రోడ్డున పడక తప్పదు.

"నువ్వేదో ఆలోచిస్తున్నట్లున్నావేమిటి ?" శ్రీధరం పరధ్యానాన్ని కనిపెట్టి అడిగాడు రాంబాబు.

శ్రీధరానికి తన మనసులో విషయాలు రాంబాబుకి చెప్పాలనిపించలేదు. చిన్నగా నవ్వేసి, "ఏమీలేదు" అంటూ తప్పించుకున్నాడు

రాంబాబు వెళ్ళిపోయాక నెమ్మదిగా ఇంటివేపు అడుగులు వేయసాగాడతను. ఎందుకో అప్పుడే ఇంటికి వెళ్ళాలనిపించటంలేదు. ఇలా ఇల్లు చేరుకొంటే, సుభద్ర తన ఆలోచనల్ని వెంటనే పసిగట్టేస్తుంది. అవన్నీ తన కూడా చెప్పేవరకూ ఊరుకోదు. ఆమెకు చెప్తే నవ్వేసుందేమో ! "మీరు మరీ సిల్లీ!" అంటూ కొట్టిపారేస్తుంది. తనకు తెలుసా విషయం. పార్కులో కెళ్ళి నిర్మానుష్యంగా ఉన్నచోట రుమాలు పరుచుకొని దానిమీద కూర్చున్నాడు శ్రీధరం ఇప్పుడీ సమస్యను ఎలా పరిష్కరించుకోవా లనేదే తెలీటంలేదు. జరిగిందానికి క్షమించమని రమణమూర్తిని అడిగితే ? ఛ ! ఆ పని ఎలా చేయగలడు ? తన అభిమానాన్ని చంపేసుకోగలడా ? అంతకంటె

గత్యంతర మేముంది మరి? తన భార్యనూ, పిల్లలనూ కూడా తనతోపాటు బాధలకు గురిచేయడంకంటె అభిమానం చంపేసుకొని అవమానాలు సహించడం నేర్చుకోవాలి.

ఎంచేతో ఈ ఆలోచన నచ్చటం లేదు శ్రీధరానికి. ఆఫ్టరాల్— కాలేజిలో ఉండగా ఊరూ పేరూ లేని ఓ కుర్రాడిని కాలేజి కంతటికి హీరోగా వెలిగిపోయిన తను క్షమించమని అడగాలా? అభిమానం కోసం, పరువుకోసం ప్రిన్సిపాల్‌కే ఎదురు తిరిగి, టి.సి. తీసుకొని మరో కాలేజిలో చేరిన తనలాంటి అభిమాన ధనుడు ఇప్పుడు రమణమూర్తికి క్షమార్పణలు చెప్పుకోవాలా?

— నో-నో-నో-! ఊహుఁ! వీల్లేదు. అలా జరగడానికి వీల్లేదు. తనకో వ్యక్తిత్వం ఉంది. ఎన్ని కష్టనిష్ఠూరాలొచ్చిన తన వ్యక్తిత్వాన్ని అమ్ముకోకూడదు. చంపుకోకూడదు.

నిజమే, ఆనాడు తను బియెస్సీ ఫైనలియర్లో ఉన్న రమణమూర్తిని అతని రూమునుంచి రోడ్డుమీదకు లాగి చెంప దెబ్బ కొట్టేడు. కానీ అందుక్కారణం ఉంది. అతను తన క్లాస్‌మేట్ అయిన రమాకాంతశర్మతో పేచీపడి అక్కడితో ఆగక డబ్బు ఖర్చుపెట్టి బజార్లోని రౌడీ వెధవలను తీసుకొచ్చి వాడిని కొట్టించాడు. అక్కడే తన క్కోపం వచ్చింది. కాలేజి కుర్రాళ్ళలో ఏమయినా తగాదాలొస్తే వాళ్ళలో వాళ్ళే తేల్చుకోవాలి. కొట్టుకోవాలి, తిట్టుకోవాలి— ఇవేమీ చేతకాకపోతే నోర్మూసుక్కూచోవాలి. అంతేగాని కిరాయి రౌడీలను తీసుకురావడ మేమిటి? అందుకే తనకు ఒళ్ళు మండి రమణమూర్తిని కొట్టాడు. మరోసారి కిరాయి రౌడీలను తెస్తే శాల్తీ గల్లంతవుతుందని హెచ్చరించాడు. అంతే! అదే తనకూ రమణమూర్తికీ వైరం. ఆ తరువాత కాలేజిలో ఉన్న కొద్దిరోజులూ ఇద్దరూ మాట్లాడుకోలేదు. కాలేజీజీవితం ముగిశాక అసలు ఒకరి కొకరు కనిపించను కూడాలేదు. తను ఈ ఉద్యోగంలో చేరిన ఏడెనిమిదేళ్ళకు తమ సంస్థ హౌస్ మాగజిన్‌లో అతని ఫొటో చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. అతని రూపం ఏమీ మారలేదు. అదివరలానే సన్నగా రివటలా ఉన్నాడు. కాపోతే ఆఫీసరు కావడంవల్ల వేషం మారింది. అదే తేడా! ఆ రోజే తను కంగారుపడ్డాడు. రమణమూర్తి తమ సంస్థ హెడ్‌క్వార్టర్స్ ఆఫీసులో ఆఫీసరు. ఇవాళ కాకపోతే రేపయినా తను పనిచేసే చోటికి అధికారిగా రావచ్చు. అప్పుడు తను చాలా ఇబ్బందులకు గురవుతాడేమో! ఆ విషయం క్రమేపీ మర్చిపోయినా అప్పుడప్పుడు అతని గురించి విన్నా, హౌస్ మాగజిన్‌లో అతనికి సంబంధించిన విషయాలేమయినా చదివినా కొద్దిసేపు ఓ

విధమయిన అశాంతి చోటుచేసుకొనేది. లేచి ఇంటివేపు బయల్దేరాడు శ్రీధరం.

"ఏమి టివాళ ఇంత ఆలస్యం ?" అడిగింది సుభద్ర భోజనం వడ్డిస్తూ.

"ఆలా పార్కు కెళ్ళివచ్చాను..."

"ఏమిటో విశేషం ?" నవ్వాపు కొంటూ అడిగిందామె.

ఏమీలేదు...ఫ్రెండ్స్‌తో...అలా... కాసేపు కూర్చుని..." అబద్ధమాడే డతను.

"ఎందుకలా అబద్ధాలు చెప్తారు ? వచ్చిందగ్గర్నుంచీ చూస్తున్నాను...... ఏమిటో ఆలోచనలు—పరధ్యానం—నాకు చెప్పకూడదా ఏమిటి ?"

శ్రీధరానికి నవ్వు వచ్చేసింది. అంతా చెప్పక తప్పలేదు ఆమెకి. వింటూనే ఆశ్చర్యపోయిందామె.

"ఓస్ ! ఈ మాత్రాని కింత సత మతమయిపోతున్నారా ? భలేవారే ! అలా ఏం జరుగదులెండి ! మీకెందుకు నేను చెప్తున్నాగా ?" అలా పైకయితే అనేసింది గానీ లోలోపల ఆమెకూ నిజంగానే భయం పట్టుకొంది. ఒకవేళ భర్తని ఉద్యోగంనుంచి నిజంగా తొలగిస్తే తమ గతేమిటి ?

రెండ్రోజులు భారంగా గడిచిపోయి నయ్ ఈ రెండ్రోజుల్లోనూ శ్రీధరం బాగా కృంగిపోయాడు. అతన్ని చూసి సుభద్ర కూడా దిగులు పెట్టుకుంది.

ఆఫీసంతా హడావుడిగా వుందారోజు. రమణమూర్తి ఆ వేళే వచ్చాడు చార్జి తీసుకోడానికి.

టీ పార్టీ ఏర్పాటుచేశారు - రమణ మూర్తి వచ్చినందుకూ, పాత ఆఫీసరు వెళ్ళిపోతున్నందుకూ.

స్టాఫ్ అందరినీ పరిచయం చేస్తు న్నాడు పాత ఆఫీసరు. శ్రీధరానికి ఏమీ తోచటంలేదు. తనని పరిచయం చెయ్య కుండా ఉంటే బావుండునని కోరుకుం టున్నా డతను. వాళ్ళిద్దరూ తనదగ్గరకు రానే వచ్చేశారు.

"మిస్టర్ శ్రీధరం- మన ఆఫీసుకి ఒక ఎసెట్ అనుకోండి..." పరిచయం చేస్తూ అన్నాడు పాత ఆఫీసరు.

శ్రీధరం నమస్కరించాడు. రమణ మూర్తి విష్‌చేస్తూ ఏదో గుర్తువచ్చినట్లు తల పంకించాడు. శ్రీధరం ముఖం పాలిపోయింది. అతను తనని గుర్తు పట్టేశాడు. పైగా అతను చూసిన చూపులో 'బాకీలు తీర్చేసుకొంటాను' అన్న ధోరణి కనిపించింది.

సాయంత్రం నాలుగున్నరవరకూ సీట్లో అన్యమనస్కంగానే గడిపాడతను.

"మిమ్మల్ని అయ్యగారు పిలుస్తు న్నారు..."

తన సీటు దగ్గరకొచ్చి అన్న ప్యూను మాటలు విని అదిరిపడ్డాడు శ్రీధరం.

"నన్నా ?" ఖంగారుపడుతూ అడిగాడు

"అవున్సార్..."

అయిపోయింది. తన ఉద్యోగానికి అవసానదశ వచ్చేసింది. లేచి ఆఫీసరు గదివేపు నడిచాడు శ్రీధరం.

ప్యూను తలుపుతీసి పట్టుకొన్నాడు శ్రీధరం వెళ్లడానికి. సింహం బోనులో అడుగెడుతున్న మేకలా లోపలికి నడిచాడు శ్రీధరం.

"పిలిచారట సార్..." నెమ్మదిగా అన్నాడు శ్రీధరం

"అవును మిస్టర్ శ్రీధరం ! మీతో మాట్లాడాలని ! అలా నుంచున్నారేం ? కూర్చోండి..."

"ఫరవాలేదండీ..."

"నోనో- ముందు కూర్చోండి..."

కుర్చీలో ఇబ్బందిగా కూర్చున్నాడు శ్రీధరం.

"మీరు మన ఇన్‌స్టిట్యూషన్‌లోనే పని చేస్తున్నారన్న విషయం నాకు నిన్నటి వరకూ తెలీదు. మిమ్మల్ని చూడగానే ఆశ్చర్యపోయాననుకోండి. మధ్యాహ్నం నుంచీ నాకు కాలేజి రోజులే కళ్ళముందు తిరుగుతున్నాయ్. ఎంత త్వరగా మిమ్మల్ని పిలిచి మాట్లాడుదామా అని ఎదురుచూస్తున్నాను. ఇప్పటివరకూ

చార్జి తీసుకోవడంతో తీరిక దొరికింది కాదు. అయిదయిపోతే మళ్ళీ మీరు ఇంటికి వెళ్ళిపోతారేమోనని ... అలా ఇబ్బంది ఫీలవకండి- ఫ్రీగా ఉండండి. మనం కాలేజిలో ఉన్నప్పుడు మీరెలా ఉండేవారో గుర్తులేదూ ? మిమ్మల్ని అలా చూడ్డమే నాకిష్టం..."

శ్రీధరం ముఖం పాలిపోయింది. తనని ఇన్సల్ట్ చేస్తున్నాడు. దమ్ముంటే కాలేజిలోలా ఇప్పుడు ప్రవర్తించమని ఛాలెంజ్ చేస్తున్నాడు. ఉద్యోగంలోనుంచి తనని తీసేయడం ఖాయం ! అంటే ఎలాగూ ఉద్యోగం పోతుంది. మరిక తనెందుకు అధైర్యపడాలి ? ఎందుకు ఇతగాడికి తలఒగ్గి ఉండాలి ? అప్పటిలానే ఇప్పుడూ ఎందుకు ప్రవర్తించకూడదు ? ఆత్మాభిమానం ఎందుకు చంపుకోవాలి ? ఉద్యోగం పోయినా, కనీసం తన వ్యక్తిత్వాన్ని చంపుకోలేదన్న ఆనందమయినా ఉంటుంది. శ్రీధరం పదేళ్లు వెనక్కి వెళ్ళాడు. ఎప్పుడూ పదిమంది తన వెంబడి తిరిగిన ఆ 'కాలేజి హీరో' జీవితం అతని కళ్లముందు కొచ్చి నిలబడింది. ప్రతిరోజూ వెయిట్ లిఫ్టింగ్ ప్రాక్టీస్ చేయడంవల్ల ఆకర్షణీయంగా కండలు తిరిగిన శరీరం. ఎత్తూ, ఎత్తుకు తగ్గ పొడవూ, ఇవన్నీ తన రూపాన్ని మరింత ఆకర్షవంతంగా చేసేసినయ్. వీటికితోడు తన వ్యక్తిత్వం. అనేక సందర్భాలలో దెబ్బలాటల్లో జోక్యం చేసుకొని- వాటిని పరిష్కరించడం— ఇవన్నీ తనని మరింత ముఖ్యమయిన వ్యక్తిగా తయారుచేసినయ్. ఆడపిల్లలు మరే కుర్రాడితోనూ మాట్లాడేవారుకాదు. కానీ తనతో మాట్లాడ్డానికి ఉవ్విళ్ళూరే వారు. జూనియర్ కుర్రాళ్ళు సరేసరి. చాలామంది ఎప్పుడూ తనని 'డిన్నర్' లకో. 'టీ'లకో. 'సినిమా'లకో పిలుస్తుండేవారు

శ్రీధరం కుర్చిలో సర్దుక్కూర్చున్నాడు. అపును ఆరోజుల్లో తను వెలిగిపోయాడు. తన సాహచర్యం కోసం ఎంతోమంది తహతహలాడిన హీరో ఆ రోజుల్లో తను. తనలోని ఆ వ్యక్తిత్వాన్ని, ఆ ధీమాని, ఆ అభిమానాన్ని ఆ నిర్లక్ష్యాన్ని ఇప్పుడు చంపేసుకుంటాడా ! నో...నెవర్ !

రమణమూర్తి ఏమయినా అవాకులు చెవాకులూ వాగితే తానిప్పుడు ఊరుకోడు, గట్టిగా బుద్ధిచెప్తాడు. ఇంకా ఒళ్లు మండితే అతను 'డిస్మిస్' అనకముందే తను 'రిజైన్' అనేస్తాడు. అంతే !

"నిజం చెప్పాలంటే మనం కాలేజి జీవితం వదిలాక మీరు మళ్ళీ కలుస్తారేమోనని చాలాకాలం ఎదురుచూశాను. కాని మీ జాడే తెలిలేదు. ఇన్నాళ్లకు మీరు కనబడటం- అదీ మనిద్దరం ఒకే ఆఫీసులో ఉండటం నాకు అమితమయిన ఆనందాన్నిస్తోంది శ్రీధరంగారూ ! ఆ రోజుల్లో మీ పరిచయంకోసం తహతహలాడినవాళ్లల్లో నేనూ ఒకడిని. కానీ నా దురదృష్టం మూలాన మన పరిచయం నేను కోరుకోని విధంగా జరిగిందనుకోండి ! అది వేరే విషయం. మీరు

మాత్రం ఇకనుంచి నాకు ఓ మాంచి స్నేహితులవాలి నేను ఆఫీసరు- మీరు గుమస్తా అన్న ఫీలింగ్ వదిలేయండి అదంతా ఈ నాలగ్గోడల మధ్య అదృష్ట వశాత్తూ మనకి ఈ నాలగ్గోడల మధ్యకంటె బయట గడిపే సమయమే చాలా ఎక్కువ ది రోజూ మనిద్దరం కలిసి మీ ఇంట్లోనయినా, మా ఇంట్లోనయినా సరే రెండు మూడు గంటలు సరదాగా కాలక్షేపం చేయాలి. ఏమంటారు ? మీకేమయినా అభ్యంతరమా ?"

శ్రీధరం ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతున్నాడు ? ఏమిటిది ? రమణమూర్తి ఇలా మాట్లాడుతున్నాదేమిటి ? తనమీద అతనికి కోపం, ప్రతీకారభావం-ఇవేమీ లేవా? ఈ అపేక్ష, ఈ ఆప్యాయత ఎలా ప్రవేశించినయ్ వాటి స్థానంలో ?

"శ్రీధరంగారూ? ఏమీ మాట్లాడరేం? నేనంటే మీలో ఏమీ అయిష్టం పేరుకుపోలేదుకదా ?" నవ్వుతూనే అడిగాడు రమణమూర్తి.

"అబ్బె అలాంటిదేం లేదు... ఆ మాటకొస్తే మీకే నేనంటే అయిష్టత ఉండాలి... ఎందుకంటే... ఆ రోజు తొందరపడి మీ మీద చెయిచేసుకున్నాను..." సిగ్గుపడుతూ అన్నాడు శ్రీధరం

"అంత మాటనకండి ! అందులో మీరు తొందరపడిందేమీలేదు. ఆ రోజు మీరు చేసినపని సరయినదే ! తర్వాత నా స్నేహితుడు మరొకతనికి కలిగిన అనుభవంద్వారా తెలుసుకున్నాను. అతనూ నాలాగే బజారు రౌడీలను ఏర్పాటుచేసి తనతో కొట్లాడిన ఓ కుర్రాణ్ని చావబాదించాడు తరువాత అదే కుర్రాడు ఆ రౌడీలకు బోలెడు డబ్బిస్తే వాళ్ళు వచ్చి నా స్నేహితుడినే చితకతన్నారు. అప్పుడు తెలిసింది నాకు మీ మాటల్లోని నిజం ! ఆ రోజునుంచే మీరంటే విపరీతమయిన అభిమానం ఏర్పడిపోయింది. అప్పుడే మీతో మాట్లాడాలనీ, మీ స్నేహం చేసుకోవాలనీ అనుకొన్నానుగానీ సిగ్గుపడ్డాను. అంతే ! అంతకంటె వేరే కారణ మేమీ లేదు లేకపోతే ఏనాడో మనం మంచి స్నేహితులమయి ఉండేవాళ్ళం..."

శ్రీధరానికి ఒక్కసారిగా రమణమూర్తిమీద అభిమానం ముంచుకొచ్చింది. ఆప్యాయంగా అతన్తో కరచలనం చేయాలనిపించింది

"రమణమూర్తిగారూ ! మీ మనసు చాలా గొప్పది. అందుకే నాలాంటివాడితో 'స్నేహం' కావాలంటున్నారు. అంతకంటె నాకు మాత్రం అదృష్టం ఏముంటుంది ! మీరెలా చెప్తే అలా చేస్తాను. కేవలం మీరు నా ఆఫీసరు అవటం మూలాన నేనిలా మాట్లాడటంలేదు. నాకన్నా గొప్ప మనసున్న మనుషులు మీరు ! అందుకే పడిపోయాను..."

ఆ సాయంత్రం ఇంటికి వస్తూనే "నా కాలేజ్‌మేట్, మిష్టర్ రమణమూర్తి" అంటూ పరిచయం చేస్తున్న భర్తని అయోమయంగా చూసింది సుభద్ర.